

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 7496/14
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Даниловић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца "А.А." д.о.о. из ..., ... бр. ..., кога заступа законски заступник директор Б.Б. и В.В., предузетник, ... из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Драгана Срећковић, адвокат из Младеновца, Краља Александра Обреновића бр. 55/1, поднетој против тужене Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки Републике Србије, ради поништаја решења туженог органа број: 4-00-541/2014 од 04.04.2014. године, уз учешће заинтересованог лиц "Г.Г." д.о.о. ..., ... бр. ..., у предмету јавних набавки, након одржане усмене расправе дана 24.03.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем у ставу 1. диспозитива одбија се захтев за заштиту права подносиоца захтева, групе понуђача коју чине "А.А." д.о.о. из ... и В.В., предузетник, ..., ..., ..., поднет у отвореном поступку јавне набавке добара – испорука и уградња резервних делова и елемената подземних контејнера, ЈН бр. ..., наручиоца ЈКП "Градска чистоћа" Београд, као неоснована. Ставом 2. диспозитива оспореног решења одбија се захтев за надокнаду трошкова поступка подносиоца захтева, групе понуђача коју чине "А.А." д.о.о. Из ... и В.В., предузетник, ..., ..., ..., као неоснован.

Тужиоци тужбом, поднетом преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Како су истакли, тужени орган је повредио поступак, јер је одбио захтев за заштиту права из разлога предвиђених у чл. 149. ст. 3. ЗЈН-а

како је то наведено у ст. 2, 3, 4. и 5. образложења оспореног решења, а што је супротно како одредбама члана 152., тако и чл. 154. ЗЈН-а. Такође, основано се поставља питање да ли је тужена комисија одлучивала у року из чл. 158. ст. 1. ЗЈН-а, када је “наводно” оспорено решење донела 04.04.2014. године, а решење доставила подносиоцима захтева дана 24.04.2014. године, односно 25.04.2014. године пуномоћнику подносиоца захтева (после исто толико времена колики је законски рок за доношење одлуке). Тужени је нетачно и непотпуно утврдио чињенично стање, са разлога што образложење оспореног решења не садржи разлоге из Одговора на захтев за заштиту права, којим је наручилац оспорио основаност навода подносица захтева, овде тужилаца, осим што је у ст. 2. на страни 3-ој образложења оспореног решења навео да је наручилац “...оспорио основаност навода подносиоца захтева као и предметну документацију”, када није нашао да су тужиоци испунили услове из чл. 75. ЗЈН-а на основу потврде АПР-а и за понуђача, којим су тужиоци докази да им није изречена мера забране обављања делатности која је на снази у време објављивања, односно слања позива за подношење понуда, у којој потврди је наведено да “није регистровано да је привредном субјекту изречена мера забране која је на снази у време објављивања, односно слања позива за подношење понуда...”, па у вези са тим, уколико понуђачима није изречена мера забране која је на снази дана 04.02.2014. године, односно 06.02.2014. године, онда произлази да се обе потврде односе и на дан 21.01.2014. године (када је позив за подношење понуда објављен), при чему су подаци могли бити проверени и увидом у званичну интернет страницу АПР-а, што у односу на тужиоца као понуђача није учињено, а учињено је, како су навели, у односу на изабраног понуђача “Г.Г.” д.о.о. из ..., кад је у питању упис промене података, која се огледа у брисању седишта, како то сам наводи тужени у ст. 2. на ст. 7-ој образложења оспореног решења. Такође, како су навели погрешан је закључак туженог да подносиоци захтева, односно тужиоци, својим захтевом за заштиту права, изјављен на одлуку бр.5/12 од 06.03.2014. године оспоравају садржину конкурсне документације, јер тужиоци нису оспорили конкурсну документацију. У конкретном случају, наручилац је, без да је допунио конкурсну документацију у складу са чл. 63. ст. 1. ЗЈН-а, иако се на исти пропис позвао, заправо је доносећи своју Одлуку о избору најповољнијег понуђача бр.5/12 од 06.03.2014. године, поступајући по питањима изабраног понуђача, одговора датим њему третирао као саставни део конкурсне документације, иако су ти одговори супротни конкурсној документацији наручиоца, а из којих је, приликом доношења цитиране Одлуке, цитирао као измене и допуне конкурсне документације што је незаконито и тужиоци не сматрају то делом конкурсне документације, па је тужилац оспоравао одлуку, која је донета мимо конкурсне документације. Притом, када је приликом оцењивања понуде изданог понуђача “Г.Г.” д.о.о. из ... утврђивано да ли је иста сачињена супротно чл. 70. и 71. ЗЈН-а у делу техничких спецификација, чији је начин одређивања изричито прописан у наведеним одредбама, тужени није образложио зашто није уважио конкретне примедбе подносиоца захтева, односно тужилаца, јер је од изабраног понуђача прихватио да уместо траженог испоручи склоп различите конструкције који је компатибилан по функцији, дизајну и димензијама и тиме, заправо, изменио техничке услове за позицију 2.1, 2.2 и 2.3 на ст. 6/45 конкурсне документације у потпуности, да изабрани понуђач испоручи канте са заштитним слојем, што заправо, с обзиром на њене карактеристике које је дао, није могуће да садрже минимум 30% стаклених влакана према ДИН 18820, јер тај проценат стаклених влакана технички је немогуће да стане у 5 мм са заштитним слојем, како је понудио изабрани понуђач, већ у 5,5 мм (односно 5 мм плус заштитни слој од 0,5 мм како је то наручилац у конкурсној документацији тражио). Такође је, приликом оцењивања понуде изабраног понуђача, тужени прихватио доказе о испуњености осталих додатних услова из чл. 76. ЗЈН-а (за све категорије заинтересованих лица) на страни 12 Понуде, од стране изабраног понуђача, сачињених супротно чл. 70. ЗЈН-а, јер је овај понуђач техничке листове за компоненте од

којих је канта израђена (смола и заштити премаз) саставио сам понуђач и ставио свој печат, а није пружио лист произвођача за тражене компоненте, већ је приложио фотокопију листа увозника, а не произвођача, на који је понуђач ставио свој оригинални печат, иако се увозник изричито оградио речима “подаци су исправни по нашем најбољем знању и дају се као водич нашим клијентима, а не представљају обавезу са наше стране”, иако сам потврђује у ст. 1, 2. и 3. на стр. 6-ој образложења нападнутог решења да је технички лист за компоненте од којих је канта изграђена преставаља информацију, а не доказ што је супротно предвиђеним условима и супротно наводима конкурсне документације на стр. 10/45 у којима наручилац у поднаслову “остали додатни услови за учешће из чл. 75. ЗЈН-а (за позиције 2.1, 2.2 и 2.3 и техничке спецификације) навео да понуђач нуди добра која одговарају техничкој спецификацији која је саставни део конкурсне документације, а на стр. 12/45 у тачки 3. тражи технички лист за компоненте од којих је канта израђена (смола, заштити премаз) а не информацију, јер технички листови изабраног понуђача, дати као доказ за цитиране услове не представљају доказ већ само информацију, што је у њима изричито и наглашено јер изабрани понуђач и није произвођач. Притом је наручилац на питање “да ли сертификати из класе ИСО 9001 и ИСО 14001 морају да покривају делатност из обима регистрације за производњу комуналне опреме” одговорио да је потребно да ови сертификати буду из области производње комуналне опреме, што је супротно траженим доказима о испуњености додатних услова из чл. 76. ЗЈН-а, јер је тражио важеће сертификате из ових класа за произвођаче канти, на страни 12/45 конкурсне документације, а да претходно није допунио документацију у складу са чл. 63. ст. 1. Закона, иако се на ову одредбу позвао, при чему је одговоре дате изабраном понуђачу, како је истакао “истина коју је објавио”, третирао као саставни део конкурсне документације. У конкретном случају, наручилац је прихватио “алтернативна техничка решења делова”, а на основу постављеног питања изабраног понуђача “да ли су дозвољена алтернативна решења делова”, а да није навео која су то алтернативна решења и без допуне документације, којом су алтернативна решења дозвољена, при чему није додао ни речи “или одговарајуће” у постојећој документацији, а што је супротно чл. 91. ЗЈН-а и изричито супротно наводима наручиоца да понуђачи не могу поднети понуду са варијантама, на ст. 17/45 конкурсне документације, уз напомену да је В.В. пружио доказе да послује по стандардима ИСО 9001 и ИСО 14001, изричито за производњу пластичних канти за подземне контејнере. Имајући у виду да је тужени оспорено решење донео уз повреду правила поступка и на основу неправилно и нетачно утврђеног чињеничног стања, оспорено решење је донео и уз неправилну примену материјалног права. Предложили суд да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и да се обавезе тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара увећано за 50% за заступање две странке, за приступ јавној расправи у износу од 37.000,00 динара увећано за 50% и ТТ по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу оспорио наводе из тужбе, истичући да је у конкретном случају правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио одговарајуће законске прописе, као и да је приликом доношења оспореног решења поступо по правилима поступка, па је у свему остао при разлозима из тужбом оспореног решења. Тужени је, пре свега, истакао да није тачан навод тужилаца да у ставу 2, 3, 4. и 5. образложења побједног решења навео да поднети захтев за заштиту права одбије из разлога предвиђених у члану 149. став 3. ЗЈН-а, јер је на страни 8-ој побједног решења тужени је навео одредбе члана 149. став 2, 3. и 10. ЗЈН-а, оцењујући наводе подносиоца захтева (тужилаца) којима је оспорена садржана конкурсне документације – као неосноване, имајући у виду чињеницу да су истакнути у предметном захтеву, који је поднет у фази поступка, након доношења одлуке о додели уговора. Како је наводима, које је тужени навео на страни 8-

ој оспореног решења, тужиоци оспорили садржину конкурсне документације, иако су исти наведени у захтеву за заштиту права који је поднет након доношења одлуке о додели уговора и у чијем наслову је наведено да се истим оспорава Одлука о додели уговора бр.5/12 од 06.03.2014. године, тужени је исте оценио као неосноване, поступајући у складу са наведеним одредбама чл. 149. став 10. ЗЈН-а, те исте и образложио на страни 8. оспореног решења. Даље, како је истакао, нејасно је у ком контексту тужиоци помињу одредбе члана 152. и чл. 154. ЗЈН, којима је прописана претходна провера захтева за заштиту права код наручиоца (чл. 152. ЗЈН), те поступак пред Републичкој комисијом, након пријема захтева за заштиту права (чл. 154. ЗЈН), јер приликом доношења оспореног решења, тужени је најпре утврдио процесне претпоставке за одлучивање, чија провера је предвиђена наведеном одредбом члана 154. ст. 1. ЗЈН, а како је поднетим захтевом оспорена наведена одлука од 06.03.2014. године (одлука о додели уговора), те како је поднет захтев, достављен у року предвиђеном чланом 149. став 6. ЗЈН, односно у року од 10 дана од дана пријема Одлуке о додели уговора, предметни захтев за заштиту права тужени је оценио као благовремен. Међутим, како је приликом оцене садржине поднетог захтева, односно основаности свих навода поднетог захтева утврђено да је неким наводима оспорена садржина конкурсне документације, тужени је те наводе оценио као неосноване, позивајући се на одредбе члана 149. став 2, 3. и 10. ЗЈН, те посебно образлажући своје поступање на странама 7, 8. и 9. побијаног решења. Такође је нејасно са којих разлога тужиоци постављају питање да ли је тужени одлучивао у року из чл. 158. став 1. ЗЈН, наводећи датуме када је побијано решење донето и када је достављено, те истиче да нема потребе да суд по службеној дужности од туженог тражи да достави записник са седнице на којој је донето побијано решење, јер исти записник тужени доставља у прилогу одговора на тужбу. Притом је тужени указао и на то да су датуми 18., 19., 20. и 21. април 2014. године били нерадни дани, а у складу са чл. 158. ст. 1. ЗЈН рок за доношење одлуке 20 дана од дана пријема уредног захтева за заштиту права, који је у конкретном случају истицао 08.04.2014. године, а оспорена одлука је донета 04.04.2014. године, што се може утврдити на основу достављених записника у списима предмета. Тужени је такође истакао да је неоснован навод тужилаца да образложење не садржи разлоге из одговора на захтев за заштиту права, којим је наручилац оспорио основаност навода подносиоца захтева, јер тужени, приликом одлучивања, се руководи одредбама ЗЈН и захтевима наручиоца из конкурсне документације, а не наводима из одговора на захтев за заштиту права, па је у вези са тим образложење оспореног решења у свему дато у складу са одредбом члана 199. Закона о општем управном поступку. Истичући да су остали наводи истакнути у тужби идентични наводима истакнутим у захтеву, које је тужени оценио у образложењу оспореног решења, тужени се позвао на разлоге за одлуку оцену ових навода, датим у образложењу оспореног решења. Тужени је такође истакао да је, будући да су тужиоци навели да је неразумљиво у ком контексту је тужени у ст. 5. на страни 4-ој образложења оспореног решења цитирао одредбе непознатог закона речима “чланом 3. став 1. тачка 33) прихватљива понуда ...”, истакао да је очигледно да се у конкретном случају ради о техничкој грешци, односно да је тужени приликом куцања текста побијаног решења пропустио да напише назив закона на чију одредбу се позвао, а у питању је Закон о јавним набавкама, а што је и јасно, имајући у виду текст побијаног решења, па није у питању непознат закон, већ Закон о јавним набавкама, по чијим правилима је тужени поступао приликом одлучивања у конкретном случају. Такође је истакао, у вези са наводима тужилаца да је неразумљиво у ком контексту је једино на страни 9-ој образложења побијаног решења тужени цитирао речи наручиоца из Одговора на захтев за заштиту права да постоје јасне индикације да су учесници у заједничкој понуди подносиоца захтева, као и учесник у поступку, понуђач “Д.Д.” д.о.о., заправо повезаним заједничким интересима у предметном поступку јавне набавке, те да су изјаве о независној понуди заправо неистините, навео да се из текста

образложења на страни 9-ој оспореног решења јасно може закључити обавеза наручиоца да обавести организацију надлежу за заштиту конкуренције у случају постојања сумње у истинитост изјаве о независној понуди, која је прописана чланом 27. став 1. ЗЈН и то као обавеза наручиоца, а не Републичке комисије за заштиту права (овде туженог). Са свега изнетог, предложио је да суд тужбу одбије.

Заинтересованом лицу "Г.Г." д.о.о. ..., достављена је тужба на одговор уз позив на усмену јавну расправу, коју је заинтересовано лице примило 10.03.2016. године, које до дана одржавања усмене јавне расправе није доставило писмени одговор на тужбу.

Управни суд је дана 24.03.2016. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе чл. 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна, ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротим интересима. Усмена јавна расправа је одржана у складу са чл. 38. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужилаца и заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог.

Пуномоћник тужилаца на усменој јавној расправи остао је у свему при наводима из тужбе. Истакао је, да се законитост побијаног акта и поступка мора ценити према закону који је важио у време доношења овог акта, а то је Закон о јавним набавкама из „Сл.гл.РС 124/12“. Такође је истакао да су неосновани наводи из одговора на тужбу, Комисије за заштиту конкуренције, јер ова Комисија одлучује на основу посебних аката за које тужена није доказала да постоје. Што се тиче потврде суда, истакао је, да је опште позната чињеница, која произлази из самог закона, када је Основни суд у Младеновцу формиран, због чега тужиоци не могу трпети штетне последице, а осим наведеног потврда са каснијим датумом се односи и на период пре издавања потврде. Предлаже да се у току доказног поступка наложи наручиоцу ЈКП „Градска чистоћа“ да достави доказе о томе да је роба која је била предмет јавне набавке заиста испоручена, те њене техничке карактеристике, након чега ће се одредити вештачење преко вештака машинске струке са списка сталних судских вештака Ђ.Ђ., ... бр. ..., ..., са задатком да утврди да ли је роба која је испоручена наручиоцу роба која одговара конкурсној документацији, с обзиром да тужиоци тврде да није. Трошкове поступка тражи за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара увећано за 50% за заступање две странке, односно за приступ на јавној расправи у износу од 37.000,00 динара увећано за 50% и ТТ по одмерењу суда.

Заступник заинтересованог лица Ненад Јабланов истакао је на усменој јавној расправи, да поједини наводи тужилаца у техничком смислу нису тачни. Ово се, пре свега односи на навод тужилаца о примени једног стандарда, који је наручилац тражио, у вези са којим су тужиоци навели да заинтересовано лице не испуњава услове, прецизирајући да је у питању стандард у испоруци добара: ДИН 18820. Такође, тужиоци наводе да заинтересовано лице као понуђач није доставило валидан тражени технички лист који је наручилац тражио, а тај лист је достављен у форми изјаве, јер тачна дефиниција техничког листа не постоји нити у Закону о јавним набавкама, нити у Закону о трговини, и додатно су доставили информационе техничке листове од трговаца који су испоручивали тражена добра. Предложили су да се тужба одбије.

Одлучујући о законитости оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода истакнутих у тужби, одговору на тужбу туженог органа, навода странака на јавној расправи,

као и списка предмета управног поступка Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је подносилац захтева, овде тужилац, за оба понуђача учесника у заједничкој понуди, доставио потврде из АПР-а којима није доказао да испуњава обавезни услов предвиђен чланом 75. став 1. тачка 3) Закона о јавним набавкама, као и да ниједна од две достављене потврде АПР-а не потврђује да није регистровано да привредном субјекту није изречена мера забране обављања делатности која је на снази на дан 21.01.2014. године, када је позив за подношење понуда објављен. Потврда АПР-а која је достављена за понуђача "А.А." д.о.о. ... се односи на дан 04.02.2014. године, а потврда АПР-а која је достављена за понуђача В.В., предузетника, ..., ..., односи се на дан 06.02.2014. године. Наручилац конкурсном документацијом предвидео је обавезу понуђача да понуди добра која одговарају техничкој спецификацији, а као један од три доказа којима понуђач доказује да понуђена добра одговарају техничкој спецификацији, предвидео је достављање техничког листа за компоненте од којих је канта израђена (смола, заштитни премази), те је изабрани понуђач доставио технички лист компоненти канте (стаклени мат, самогасива смола, парафин) који је оверио својим печатом, с тим да наручилац није, конкурсном документацијом, захтевао да понуђачи доставе технички лист произвођача, нити је навео било који други захтев који се односи на тражени технички лист, осим да се односи на компоненте од којих је канта израђена. Наручилац је конкурсном документацијом захтевао да понуђачи испуњавају додатни услов да располажу неопходним пословним капацитетом за позиције 2.1., 2.2. и 2.3. техничке спецификације, и да произвођач понуђених канти послује по стандардима из класе ИСО 9001 и ИСО 14001, као и докази који морају да доставе у циљу доказивања испуњености овог услова, јесте важећи сертификат из класе ИСО 9001 и ИСО 14001 за произвођача канти које се нуде. Такође, произлази да је изабрани понуђач произвођач канти које нуди (а наведене су у позицијама 2.1. 2.2. и 2.3. из техничке спецификације), као и да је за себе као произвођача канти доставио тражене доказе, односно важеће сертификате из класе ИСО 9001 и ИСО 14001, чији се обим регистрације односи на производњу, консалтинг, пројектовање и продају комуналне опреме. Подносилац захтева доставио је наручиоцу предметни захтев дана 14.03.2014. године, након истека рока када је поднетим захтевом могао да оспори садржину конкурсне документације, јер у овој фази предметног поступка након доношења одлуке о додели уговора у складу са одредбом члана 149. став 10. Закона о јавним набавкама, не постоји законска могућност да понуђачи оспоравају садржину конкурсне документације, те је све наводе подносиоца захтева оценио као неосноване, па је применом одредбе члана 157. став 6. тачка 2. Закона о јавним набавкама, одлучио као у изреци решења.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 33) Закона о јавним набавкама ("Службени гласник РС", бр. 124/2012) прописано је да је прихватљива понуда, понуда која је благовремена, коју наручилац није одбио због битних недостатака, која је одговарајућа, која не ограничава, нити условљава права наручиоца или обавезе понуђача и која не прелази износ процењене вредности јавне набавке.

Одредбом члана 75. став 1. тачка 3) наведеног Закона о јавним набавкама, прописано је да понуђач у поступку јавне набавке мора доказати да му није изречена мера забране обављања делатности, која је на снази у време објављивања односно слања позива за подношење понуда.

Одредбом члана 77. став 1. тачка 3) наведеног Закона о јавним набавкама,

прописано је да испуњеност услова из члана 75. став 1. овог закона, понуђач доказује достављањем следећих доказа: потврде надлежног суда или надлежног органа за регистрацију привредних субјеката.

Одредбом члана 81. став 2. наведеног Закона о јавним набавкама, прописано је да сваки понуђач из групе понуђача мора да испуни обавезне услове из члана 75. став 1. тач. 1) до 49 овог закона, а додатне услове испуњавају заједно, осим ако наручилац из оправданих разлога не одреди другачије.

Одредбом члана 106. став 1. тачка 1) наведеног Закона о јавним набавкама, прописано је да ће наручилац одбити понуду ако понуђач не докаже да испуњава обавезне услове за учешће.

Код оваквог стања ствари и по оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио као неоснован захтев за заштиту права подносиоца захтева, овде тужилаца у отвореном поступку јавне набавке добара – испорука и уградња резервних делова и елемената подземних контејнера, ЈН бр. ..., наручиоца ЈКП "Градска чистоћа" Београд, правилно оцењујући да тужиоци у поступку јавне набавке нису доказали обавезне услове, при чему су за донету одлуку у образложењу тог решења дати довољни, јасни чињенични и правни разлози, које је суд ценио као правилне и на закону засноване. Наиме, правилно је тужени орган, полазећи од неспорне чињенице да тужиоци, за оба понуђача учесника у заједничкој понуди су доставили потврде из АПР-а којима нису доказали да испуњавају обавезни услов предвиђен чланом 75. став 1. тачка 3) наведеног Закона о јавним набавкама. Ово са разлога што ниједна од две достављене потврде АПР-а не потврђује да није регистровано да привредном субјекту није изречена мера забране обављања делатности која је на снази на дан 21.01.2014. године, као дан када је позив за подношење понуда објављен, с тим да је потврда АПР-а која је достављена за понуђача "А.А." д.о.о. ..., односи се на дан 04.02.2014. године, а потврда АПР-а која је достављена за понуђача В.В. предузетника, ..., ..., односи се на дан 06.02.2014. године. Са друге стране, понуде "Г.Г." д.о.о. ..., су у предметном поступку јавне набавке доставили све доказе сагласно конкурсној документацији, и по оцени Управног суда, утврђено је, да је понуда прихватљива, сагласно одредби члана 3. став 1. тачка 33) наведеног Закона о јавним набавкама. Поред тога, правилно је тужени орган применом одредбе члана 156. став 3. Закона о јавним набавкама, нашао да у конкретном случају нема основа за накнаду трошкова тужиоцима, будући да захтев тужилаца за заштиту права није основан.

Суд је решењем, донетим на усменој јавној расправи, одбио предлог тужиоца да се изведе доказ вештачења од стране вештака машинске струке, са задатком да се утврди да роба, која је испоручена наручиоцу, не одговара конкурсној документацији, будући да утврђивање ових чињеница није од утицаја на оцену законитости тужбом оспореног решења, имајући у виду предмет одлучивања у конкретной ствари. При том, навод тужиоца да је потребно да заинтересовано лице достави доказе да је робу испоручило, такође није од утицаја на оцену законитости оспореног решења, будући да извршење обавезе од стране заинтересованог лица као изабраног понуђача-наручиоцу није предмет ове управне ствари. Такође је ценио и остале наводе изнете у тужби, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку суда, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку.

Са свега изнетог, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен

закон на штету тужилаца, па је на основу одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора имајући у виду успех тужилаца у спору, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.03.2016. године, 22 У.7496/14

Записничар,
Весна Иконић,с.р.

Председник већа-судија
Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AM/PP